

Тема номера: Орчевлена історія

РЕДАКЦІЯ VERBUM

4 БЕРЕЗНЯ 2020

Шановні читачі!

Протягом майже всієї історії людства речі були єдиними хранителями тривалої пам'яті про людей і епохи. Коли фотографій, відеозаписів і постів у соцмережах для фіксації реальності ще не винайшли, речі слугували своєрідними капсулами пам'яті для нащадків. Прихована в них інформація – це не лише джерело історичних відомостей, а й живий доказ нерозривного зв'язку між нами та минулими поколіннями.

Фото: Eric Prouzet

Потребувати речей притаманно людській природі, і виявляється ця потреба з раннього дитинства. Улюблена іграшка, без якої неможливо заснути; «секретики», що зберігаються під ліжком у красивій коробочці; квитки на концерт улюбленого музиканта, який рука ніяк не підійметься викинути; перша сорочечка новонародженої дитини; дешевий сувенір, привезений із далекої країни – усі ці дрібнички можуть не мати матеріальної цінності, але людське серце перетворює їх на скарби через пам'ять, у них збережену. Тож головними героями цього випуску «Вербуму» ми вирішили зробити речі. Пропонуємо поглянути на них не як на засоби для досягнення добробуту й комфорту, а як на носії пам'яті, здатні поділитися з нами своїми глибокими історіями.

Ірина Пустиннікова, придивляючись до родинних реліквій, наголошує на тому, що «предмети-свідки» не лише встановлюють зв'язок між нами й минулими поколіннями, вкрай важливий для народу, який свідомо позбавляла історичної пам'яті, а ще й працюють як неперевершені антистресові засоби.

Костянтин Москалець пише про осиротілі речі, що залишаються, коли їхні власники відходять у вічність. Мовчазним очікуванням вони нагадують нам про тих, кого більше нема поруч, і

спонукають замислитися про сутність людини, смертної й безсмертної водночас.

Олександр Охріменко, звертаючись до зображень і предметів, що дійшли до нас із глибини століть, говорить про особливості середньовічного дитинства. Деякі дослідники припускають, що до нового часу дитинства в нашому розумінні не було, що особливий статус дитини в Європі вигадали зовсім нещодавно; проте речі показують, що дитинство в середні віки не так різке відрізнялося від сучасного, як може здатися.

Джессіка Роберсон розповідає про гаптування книжкових обкладинок, пояснюючи, як це ремесло, модне в XVI–XVII століттях, повернулося до віталень вікторіанської Англії, і який це відродження мало зв'язок із тодішніми соціальними й культурними реаліями.